HOYA

NIEUWSBRIEF

NO. 5

De Hoya Nieuwsbrief is een tijdschrift voor geinteresseerden in epifytische planten, in het bijzonder in de plantengeslachten Hoya en Dischidia (Asclepiadaceae).
De nieuwsbrief verschijnt meerdere malen per jaar.
Abonnementsprijs is ƒ 25,- per 4 nummers.

ISSN 0920-606X

Hoya Nieuwsbrief no. 5 : februari 1987

In dit nummer:

Redactioneel	pag. 1
Dischidia pectenoides	2
Epifytische Kalanchoe's	9
De reus en de dwerg	12
Rhipsalissen in de oude wereld	20
Index Kewensis	25
Opgeprikt	30

Op de voorpagina : Dischidia pectenoides
zie pag. 2

foto's, tekeningen en vormgeving : Ruurd van Donkelaar

© copyright IPPS

De Hoya nieuwsbrief is een uitgave van :
Institute for Protection and Propagation of Succulent plants
Postbus 15, 4250 DA Werkendam tel.01835-1430

Redactioneel

Eindelijk weer eens een nieuwe Hoya Nieuwsbrief. We hebben een rommelig jaar achter de rug. Een grondige verbouwing en een verandering in de collectie hebben geresulteerd in een grote succulentenshowkas die permanent te bezichtigen is. Ook de kamerplantenkas is van een nieuw dek voorzien en op dit moment wordt er hard aan de inrichting gewerkt. De presentatie is nu zowel voor binnen- als buitenplanten meer op elkaar afgestemd.
In de Hoya collectie zijn afgelopen maand alle planten van nieuwe grond voorzien en zijn de eerste stekken gemaakt. Vorig jaar hebben we weer vele nieuwe soorten er bij gekregen vooral van de Philippijnen en Indonesie. Ook het Herbarium onderzoek begint nu te vlotten. De meeste Hoya exemplaren uit het Rijksherbarium staan nu op de foto. Hierdoor krijgen we een goed overzicht van de vele soorten. De nadruk ligt in eerste instantie op de Indonesische soorten en deze worden uitgebreider bewerkt dan de overige. In de komende Nieuwsbrieven zullen ze regelmatig terugkeren.
In de zomermaanden worden op ons bedrijf regelmatig activiteiten georganiseerd. In de volgende Nieuwsbrief vindt u hier meer informatie over. Deze Nieuwsbrief omvat een artikel over twee totaal verschillende Hoya's en over een Dischidia die recentelijk als kamerplant op grote schaal is geintroduceerd. Ook andere epifyten krijgen aandacht.
Wij willen hier ook vast uw aandacht vragen voor de internationale Asclepiadaceae vereniging. Deze vereniging van liefhebbers en wetenschappers die zich met de familie der Asclepiadaceae bezig houden heeft vooral in Engeland veel leden maar is ook in Nederland groeiende. Ieder jaar is er een contactdag ergens in Nederland. Het belangrijkste van deze vereniging is het tijdschrift ASCLEPIOS. Dit engelstalig tijdschrift heeft vele bijzonder goede artikelen over Asclepiadaceae en in het bijzonder over de Stapeliae en Ceropegia's. Ook de Hoya's en Dischidia's komen regelmatig aan bod. De kwaliteit ven de artikelen is doorgaans erg hoog. Vele tekeningen, zwart-wit en kleurenfoto's vergezellen de tekst. Verdere informatie voor nederlandse en belgische belangstellenden is te krijgen bij Drs.C.Boele, Schultestraat 68, 9406 NG Assen .
Achterin de Nieuwsbrief vindt u onder 'Opgeprikt' de folder van deze vereniging afgedrukt.
Wij wensen u veel succes en een rijke bloei in het komende groeiseizoen.

Huibrecht en Ruurd van Donkelaar

Dischidia pectenoides, een nieuwe kamerplant?

In de afgelopen zomer dook plotseling een tot dan toe zeldzame Dischidia op als noviteit in de bloemenwinkels. Fraaie planten waren het, klimmend langs een rekje met prachtige grote holle bladeren en meestal rijk van bloemen voorzien. Vergezeld van een foto/verzorgings etiket gingen de planten als warme broodjes over de toonbank. Echt een nieuwe aanwinst in de kamerplantenhandel zo concludeerden de diverse vaktijdschriften en ook bladen als GROEI EN BLOEI en BLOEMEN EN PLANTEN besteedden er aandacht aan. Zelfs in buitenlandse vaktijdschriften werd dit nieuwe hollandse groenproduct uitvoerig belicht. Op de grote vaktentoonstelling in Aalsmeer werden door de kweker de planten nog eens onder de aandacht van het publiek gebracht.

Al deze promotie draait om de interessante Dischidia pectenoides, een van de twee in cultuur zijnde Dischidia's met holle bladeren. De andere bekende soort is Dischidia rafflesiana, door RINTZ waarschijnlijk terecht als synoniem verklaard van Dischidia major. In Hoya Nieuwsbrief no.1 hebben we al iets over deze soorten vermeld. Het opvallenste kenmerk van deze planten zijn de holle bladeren die zich naast de normale blaadjes aan de stengel ontwikkelen. De grote holle ruimte in het blad vormt voor de plant een reserveopslag van voedsel en vocht. Via een opening bij de bladvoet kan vochtige lucht in het blad komen. Door de geringe luchtstroming die zelfs nog bemoeilijkt wordt door een soort klepje voor de opening zal de luchtvochtigheid in het blad veel constanter blijven dan er buiten. Door de bladopening groeien wortels het blad binnen en verspreiden zich over de binnenkant. Condensatievocht dat zich langs de binnenkant van dit blad zal vormen kan dan gemakkelijk door de fijne haarwortels worden opgenomen. Kans op uitdrogen van de wortels is vrijwel uitgesloten. In dit micromilieu leven ook nog eens vele kleine mieren die van zo'n plant een colonie hebben gemaakt. Deze mieren brengen nestbekledingsmateriaal aan in de vorm van fijne humusdeeltjes. Dit verteert weer en vormt een rijke voedselbron voor de plant die het met dezelfde aanwezige wortels tot zich kan nemen. Er wordt verteld dat de bladeren echte waterreservoirs zijn , wij hebben echter nooit een blad waargenomen dat door onze giet- en nevelwerkzaamheden volgelopen was. Het lijkt me dan ook voor mieren niet zo'n geweldig onderdak. Deze zullen juist in de regenwouden een beschutte droge plaats opzoeken. De bladeren zijn dus geen water maar wel vocht en voedsel reservoir.

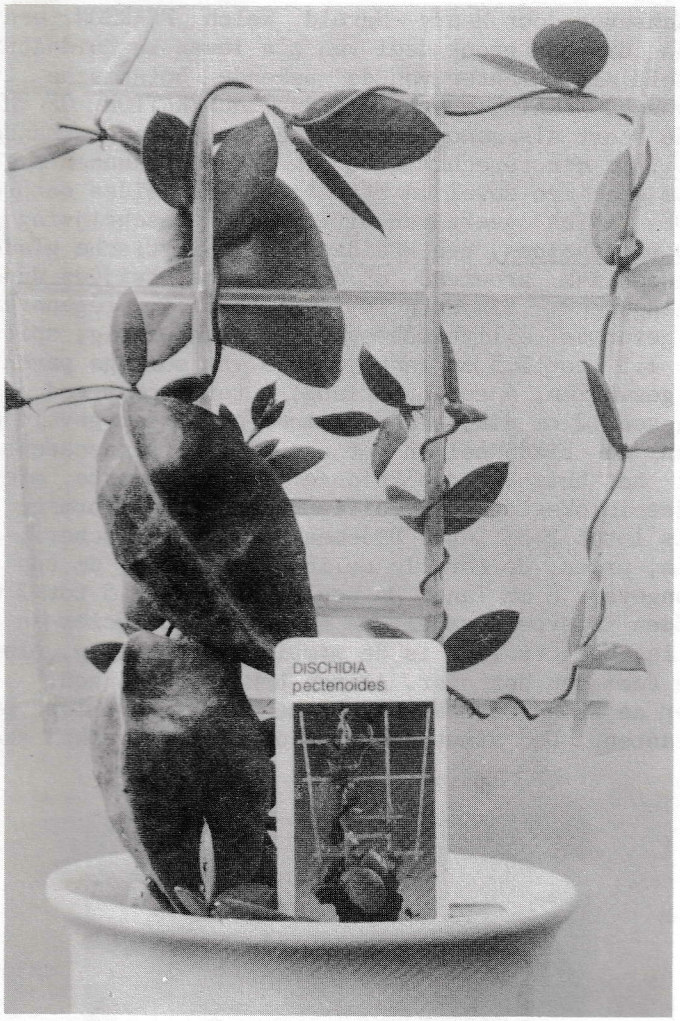

Dischidia pectenoides, zoals de planten in de bloemenzaken verschijnen.

Dischidia pectenoides is een soort afkomstig van de Philippijnen waar hij epifytisch groeit in het laagland.
Het epitheton pectenoides betekent kamachtig wat waarschijnlijk op de ovale holle bladeren betrekking heeft. De soort is in 1902 beschreven door Henry Harold Welch PEARSON, een Engelse botanicus die een groot deel van z'n leven in Zuid-Afrika gewerkt heeft als stichter van de bekende botanische tuin van Kirstenbosch. MERRILL voegt in zijn ENUMERATION OF PHILIPPINE PLANTS de soort als synoniem onder de dan al bestaande soort D.vidalii. Of dit terecht is heb ik nog niet kunnen nagaan daar herbarium specimen zowel in Utrecht als in Leiden ontbreken. De FLORA OF MANILA geeft een uitgebreide beschrijving van de soort: D.pectenoides, een kruidachtige epifytische gladde klimmer, gewoonlijk groeiend op dode bamboe, twijgen dun hangend vaak slingerend. Bladeren in twee soorten, tegenoverstaande normaal gevormde, elliptisch-ovaal tot langwerpig, spits, dik, vlezig, 1.5 tot 2.5 cm lang, enkele van sommige paren hol van binnen, gezwollen, 4 tot 6 cm lang, 4 tot 5 cm breed en gewoonlijk ongeveer 2 cm dik, binnenin meer of minder gevuld met wortels van de bladoksel en met een kleiner binnenste blaas gewoonlijk het huis van een kolonie kleine zwarte mieren. De bloeiwijze is okselstandig, alleenstaand schermvormig, de peduncel is 1 tot 2 cm lang. Bloemen 3 tot 8 per scherm, de kelk is klein, groen, de corolla cylindrisch, rood, de top vernauwend, ongeveer 8 mm lang. De peulen zijn dun, 5 tot 7 cm lang. Niet zelden ingevoerd vanuit de naburige provincies en gekweekt in Manila; heel curieus is de symbiose met mieren, bloeit het grootste deel van het jaar. Alleen bekend van Luzon.
Tot zover de FLORA OF MANILLA. De beschrijving klopt prima met onze planten. De afmetingen van de hier gekweekte exemplaren

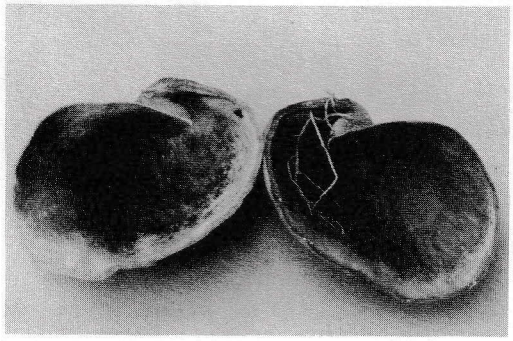

Dischidia pectenoides: hol blad doorgesneden

zijn echter veel groter. Dit is te wijten aan de rijke mestgift en voedzame grond door de kweker gegeven om een vlotter groeiend product te krijgen. Enkele planten die bij ons al diverse jaren in cultuur zijn groeien op varenwortelstammen en zijn veel compacter en kleiner. Hieraan is dus beter de natuurlijke grootte te zien. Een tweede verschil is dat de beschrijving vermeldt dat in het gezwollen blad een tweede blaasje zit. Dit kennen we ook bij D.complex maar zoals RINTZ erover meldt is dat niet altijd bij die soort aanwezig. Bij onze planten heb ik dat eveneens nog niet waargenomen.

In de cultuur is de soort al lang bekend maar altijd zeldzaam gebleven. Zo'n tien jaar geleden ontvingen wij enkele stekken van de botanische tuin Gôttingen. Deze hebben het slecht gedaan en overleden al spoedig. Via enkele orchideeënliefhebbers kregen we een paar jaar geleden stekken van diverse planten die in het orchideeënliefhebbers circuit de ronde doen. Al deze planten, zowel als die exemplaren die nu overal opduiken zijn vermoedelijk van een en dezelfde plant afkomstig en zowel door middel van stek als zaad vermeerderd.
Vooral dit laatste is interessant. Deze Dischidia blijkt spontaan zelf zaad te zetten. Hij vermeerdert zich dus door middel van zelfbestuiving en dat wordt bij Asclepiadaceae slechts zelden waargenomen. Bij Dischidia's hebben wij dit alleen waargenomen bij een nog onbekende species afkomstig van de Solomoneilanden. Voor de kweek op grote schaal bleek dit de mogelijkheid. Het bekende bromelia veredelingsbedrijf CORN. BAK uit Assendelft heeft hieraan veel aandacht besteed. Het resultaat is dat nu reeds enkele tienduizenden planten in enkele maanden tijd hun weg naar de huiskamer hebben gevonden.

Of de plant zich ook werkelijk leent voor algemeen gebruik als kamerplant is nog de vraag. Het is volgens ons een liefhebbersplant bij uitstek. Als een echte laagland Philippijn dient de plant een hoge temperatuur en een hoge luchtvochtigheid te hebben. Dit is in de tegenwoordige huiskamers met centrale verwarming maar een moeilijk te verwezenlijken eis. Bij wijze van proef hebben we enkele planten aan kennissen gegeven om deze onder normale huiskameromstandigheden te proberen zonder dat er echte groene vingers aan te pas komen. Tot heden toe doen de planten het redelijk goed. Hoelang dat nog goed gaat is echter de vraag. Nog een zwak punt van de plant is het wortelgestel. De aangevoerde planten staan opgepot in Sphagnumturf. Dit is een fijn turfmolmachtig substraat wat een goede beworteling toestaat. Maar ook kan het erg lang erg nat blijven en dit ge-

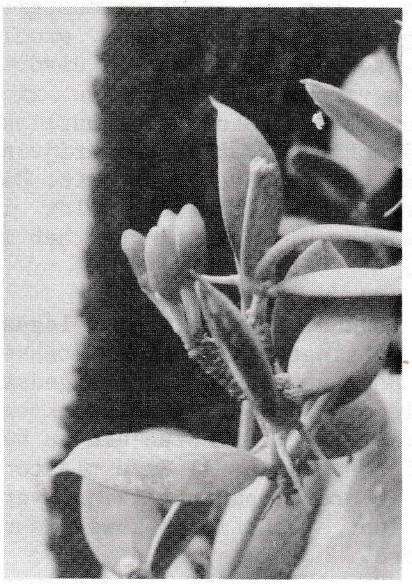

bloeiwijze van Dischidia pectenoides

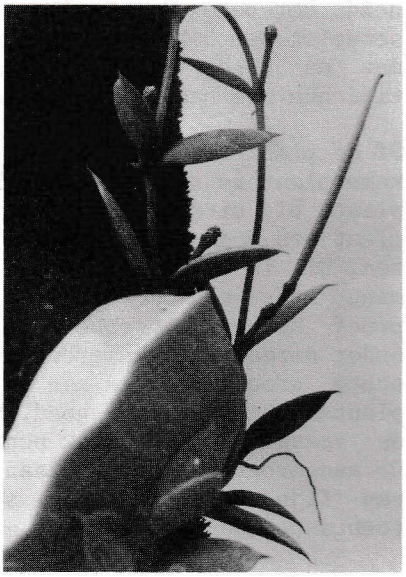

Dischidia pectenoides
plant met zaadpeul

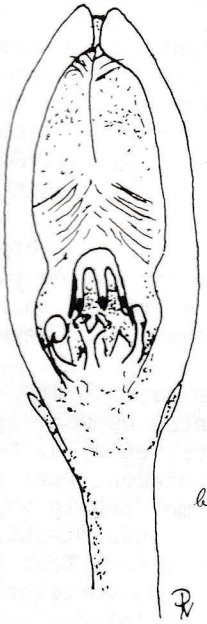

bloem van Dischidia pectenoides

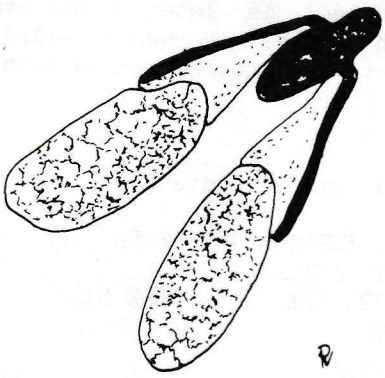

pollinium van Dischidia pectenoides

combineerd met een lagere temperatuur en vochtigheid leidt zeker tot wortelrot. Zoals alle Dischidia's kweken wij de planten op Dicksonia-varenwortel en hiermee hebben wij nog nooit wortelproblemen gehad.

Wat moet u doen als u zo'n plant in een bloemenwinkel tegenkomt. Als eerste zeker kopen omdat u daarmee een van de meest interessante planten van 's werelds flora in huis haalt. Vervolgens zet u deze plant op een warme lichte plaats voor het venster. Vermijd wel felle zonnestraling. Geef de plant regelmatig een klein beetje water maar laat nooit het schoteltje vol staan. Het overtollige vocht moet direkt weg kunnen. De turf mag nooit geheel uitdrogen maar ook niet erg nat worden. Veel nevelen is een vereiste. Hierdoor kan de plant de juiste omstandigheden vinden om verder te groeien en nieuwe holle bladeren te maken. Ook zullen de bloemen zich regelmatig laten zien.

Wat nu te doen als het toch mis gaat. Zodra er blaadjes afvallen of verdorren wijst dat meestal op wortelproblemen. In zo'n geval is het raadzaam enkele stekken er af te nemen en die vervolgens op varenwortel vast te binden. Deze zullen onder hogere luchtvochtigheid, bijvoorbeeld met behulp van een heldere plastic zak spoedig wortelen en uw nieuwe Dischidia kan verder hangend aan dit stammetje door het leven. Daar het water nu veel gemakkelijker afvloeit zullen de wortelproblemen aanzienlijk minder zijn. Eens in de maand wat Agluconmest of Bycobact gedurende de zomer zal een goede groei tot gevolg hebben.

Conclusie: Dischidia pectenoides is een interessante liefhebbers plant waar iedere verzamelaar veel plezier aan zal beleven. Of deze soort ook echt een goede aanwinst voor de kamerplantenhandel is laten we nog even in het midden. Het is het proberen dubbel en dwars waard en met wat groene vingerwerk zullen er zeker genoeg mensen zijn die er succes mee krijgen.

RVD

Belangrijkste literatuur:

MERRILL, ENUMERATION OF PHILIPPINE PLANTS
FLORA OF MANILLA
R.E.RINTZ, THE PENINSULAR MALAYAN SPECIES OF DISCHIDIA, BLUMEA 26, 1980

Epifytische Kalanchoe's

In een groot deel van de oude wereld komt het vetplantengeslacht Kalanchoë voor. Kalanchoë's behoren tot de Fam. Crassulaceae, bij ieder bekend van de vele vetplanten zoals: Echeveria, Sedum ofwel vetkruid genoemd en Sempervivum, het bekende huislook. De Kalanchoë is zeer gewaardeerd als bloeiende kamerplant en wordt dan ook op grote schaal in diverse kruisingen gekweekt.
De wilde soorten van dit geslacht zijn voor een deel kleine plantjes en voor een deel grote struikvormige planten. Ze komen voor in Afrika, Arabië en India in gebieden die regelmatig aan droogte onderhevig zijn. Hierdoor hebben de meeste soorten zich tot echte succulenten ontwikkeld. In Madagascar echter komen ook soorten voor in het vochtige oerwoud waar ze terrestrisch (in de aarde) groeien, maar ook epifytisch. Het zijn kleine kruipende en hangende soorten die hun groeiplaats hebben in boomholtes en rotsspleten. Hier nemen ze genoegen met een kleine portie verteerde plantenresten als wortelmedium. Het hele jaar is de vochtigheid matig tot vrij hoog en de temperatuur is er gematigd warm.
Deze planten laten zich zoals u wellicht al hebt opgemaakt uit de groeiomstandigheden niet over een kam scheren met de andere familieleden. Terwijl de meeste Crassulaceae een koele droge winterrust verdragen en dus prima met Cactussen samen te kweken zijn, vragen deze soorten het hele jaar wat vocht en een redelijke temperatuur.

De soorten:
Kalanchoë jongmannsii en Kalanchoë manguinii groeien zowel epifytisch als terrestrisch. De eerste heeft gele bloemen en smalle lancetvormige blaadjes, de tweede heeft rode bloemen en behaard ovaal blad. Verder vormt K.manguinii vaak aan de uitgebloeide bloemtrossen een groot aantal jonge plantjes. Helaas zijn beide soorten geen grote bloeiers, het aantal bloemen is meestal tot maar enkele exemplaren beperkt.
Bijna alleen epifytisch groeien Kalanchoë gracilipes, K. porphyrocalyx en K. uniflora. Deze zijn alle drie grootbloemig, rood, rose en wit getint.
Kalanchoë gracilipes is de beste groeier. Ze vormt lange ranken met 1-3 cm. grote gezaagde bladeren en zit in het voorjaar vol met bloemen.
Kalanchoë porphyrocalyx heeft de grootste en mooiste bloemen die varieren van rood tot geel. Ze zijn 2-3 cm lang. Deze plant

Kalanchoe hybride

groeit in de natuur tussen mossen op boomtakken en in holtes. Hieruit blijkt wel dat ze beslist nooit droog komen te staan. Bij de vorige planten staan de bloemen meestal in trossen bijeen, terwijl bij de laatste soort, Kalanchoë uniflora (zoals de naam al zegt) er altijd maar één aan de bloemsteel zit, meestal aan het eind van de lange met kleine blaadjes bezette stengel. De bloemkleur is rose-rood van kleur. De plant groeit langzaam en het duurt meestal ook lang voor de bloemen verschijnen.

Cultuur:
Alle vijf de soorten zijn planten voor de gematigde kas. Ze laten zich het beste kweken in hangpotten op een iets beschaduwde plaats. Ze moeten regelmatig vochtig gehouden te worden en zo nu en dan gemest met een goede kamerplantenmeststof. De wintertemperatuur ligt rond de 15 oC. Door af en toe de planten te toppen krijgt men mooie volle planten. Ook in de kamer voor een raam op zuid of west bereikt men goede resultaten met deze planten.

Vanuit deze soorten zijn de laatste jaren diverse kruisingen gemaakt. Dhr.Karper van Tuinbouwplanteenteelt heeft hiermee een aantal zeer rijkbloeiende gemakkelijke hangplanten voor de kamer ontwikkeld. Inmiddels worden deze planten op grote schaal gekweekt en zijn ze al voor weinig geld als grote plant te bemachtigen in de bloemenwinkel. Als u zo'n mooie cultivar tegenkomt probeer er dan echt een plekje voor te vinden. Zelden zag u zo'n rijkbloeiende epifyt.

HVD

Belangrijkste literatuur:

H.JACOBSEN, HANDBUCH DER SUCCULENTEN PFLANZEN
W.RAUH, DIE GROSSARTIGE WELD DER SUCCULENTEN

De reus en de dwerg

In het komende artikel stellen wij u twee Hoya's voor die niets met elkaar te maken hebben en eigenlijk elkaars tegenpolen zijn. De ene soort is zo niet de grootste dan toch zeker een van de reuzen onder de Hoya's waarvan de naam vertaald zou moeten worden als de Keizer Hoya, de tweede is juist de voor zover we nu weten kleinstbloemige soort die dus ook naar deze naam luistert. We hebben het dus over Hoya imperialis en Hoya parviflora.
Beide soorten komen voor in het Maleisische deel van Azië en hebben daarmee hun enige overeenkomst.

HOYA IMPERIALIS LINDL.

Hoya imperialis is voor het eerst verzameld in 1846 door Lowe in Sarawak Noord-Borneo en hiervan zijn exemplaren in Engeland in cultuur genomen. Lindley beschreef de plant dat zelfde jaar in EDWARD'S BOTANICAL REGISTER. Twee jaar later werd door William Hooker de plant afgebeeld in CURTIS'S BOTANICAL MAGAZINE. Weer twee jaar later verschijnt een artikel in THE JOURNAL OF HORTICULTURAL SOCIETY waarin vermeld wordt dat er twee vormen in cultuur zijn. De ene vorm heeft zoals het origineel lange rechte bladeren die op een punt uitlopen, de andere heeft wat kortere bladeren met een gegolfde bladrand. Deze laatste vorm kreeg in 1855 de naam H. imperialis var. rauschii naar de Zwitser Rausch.

Hoya imperialis komt voor in Malaysia, Sumatra en Borneo en groeit daar in de laagland en mangrove bossen. De bladeren zijn ovaal met een stompe of licht hartvormige bladvoet en een toegespitste bladtop. De lengte is 7 tot 15 cm. de breedte is 5-7 cm. De bladeren zijn meestal vrijwel glad alleen zitten bij en op de midden nerf wat fluwelige haartjes, vooral aan de onderkant, soms zijn vooral de jonge bladeren geheel licht fluwelig behaard. De bladsteel is licht fluwelig behaard. De bladrand is recht of golvend. De bladeren zijn vlezig maar niet echt dik. De kleur van het blad is donkergroen aan de bovenkant en licht groen aan de onderkant. De stijf opgaande klimmende stelen zijn glad of licht fluwelig behaard. De bloemen verschijnen aan lange bloeistelen 10-12 cm lang. Hieraan zit de bloemtros met tot wel 15 grote bloemen tegelijk. De tros is hangend bolvormig. De bloemen zitten ieder op een 5 tot 8 cm lange bloemsteel. De bloemkroon doorsnede is 7-8 cm. De slippen zijn glad of licht fluweelachtig behaard, driehoekig tot ovaal van vorm, spits. Ze

Hoya imperialis (IPPS 119)

zijn licht naar voren gebogen. De kleur van de corolla is crème-groen tot zacht rose aan de onderkant, purperrood tot roodbruin boven. In het midden van de bloem onder de corona is de corolla lichter tot crème wit van kleur. De conona is ivoor kleurig tot crème geel. De corona is 1.8 cm doorsnee en 1.2 cm hoog. De punten van de binnen corona slippen staan recht omhoog.

De beschrijving die gegeven wordt voor H.imperialis var. rauschii geeft aan dat de verschillen tussen de varieteit en de soort slechts zijn dat de bloemkleur helderder zou zijn en de bloemslippen langer dan breed, terwijl de soortbeschrijving praat over even lang als breed. De bijgeplaatste afbeelding laat ook nog de gegolfde bladeren zien.
De planten in cultuur onder de naam H.imperialis zijn voor zover wij ze gezien hebben vrijwel gelijk aan de beschreven varieteit. Toch willen wij deze naam niet overnemen aangezien het wel duidelijk is dat ook deze Hoya een grote variabiliteit binnen de soort kent.

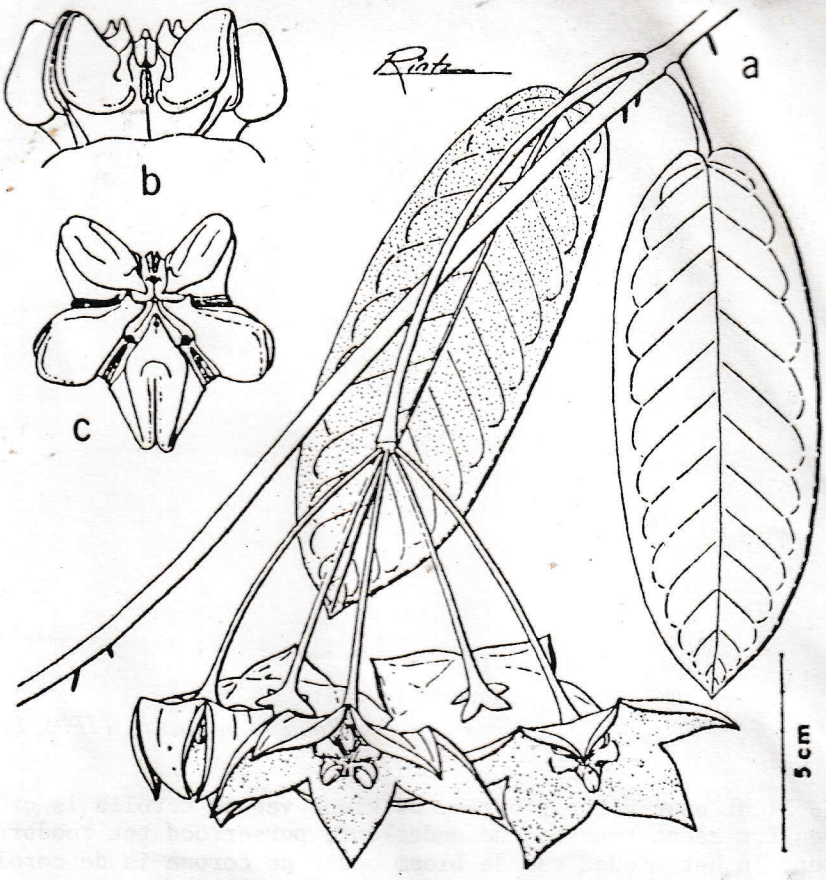

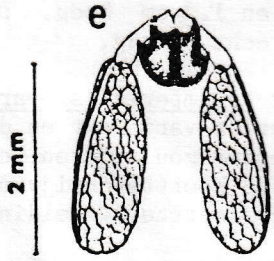

Hoya imperialis uit RINTZ, Malayan Nature Journal

In het Rijksherbarium te Leiden bevinden zich vier exemplaren, een van Borneo, een van Sumatra, een uit Malacca en een van Ambon. Het Exemplaar van Borneo is duidelijk een echte H.imperialis. Ook de Sumatraan wijkt niet veel af. Deze heeft bladeren waar een lichte golvende rand waarneembaar is. Op de bijgevoegde beschrijving staat dat de bladeren tot 22 cm lang worden, de bijgevoegde bladeren meten dit echter lang niet. De oudste plant komt van Malacca en is door Maingay in 1867 gevonden. Helaas ontbreken de bloemen. Op grond van de stengel en de bladeren twijfel ik echter niet aan de identiteit. De laatste plant van Ambon geeft echter wel problemen. Deze plant lijkt mij vrij duidelijk geen H.imperialis maar H. ariadna. Natuurlijk geeft de groeiplaats ook ee indicatie in die richting. Op de Molukken komt H.imperialis volgens de literatuur niet voor. Wel groeien daar H.ariadna en H.sussuela, de naam door de vinder van deze plant ook eerst op het herbariumvel gezet. Dat de plant onder de verkeerde naam in het herbarium zit is te wijten aan het feit dat zowel Blume als Merrill eertijds dachten dat deze namen synoniem waren. Hoewel H. ariadna en H.sussuela mogelijk synoniem zijn, is H.imperialis echt een zelfstandige soort.
De recentste wetenschappelijke publicatie van Rintz geeft ook nog eens een duidelijk beeld van deze bijzondere Hoya.

In de cultuur geeft H.imperialis weinig problemen. Het is een sterke plant die echter veel ruimte vraagt. Vooral ruime klimmogelijkheden in de warme vochtige kas geven fraaie resultaten. Gedurende de gehele zomer kan de plant tientallen bloemen voortbrengen en is dan een blikvanger bij uitstek. Ook in de kamer zijn goede resultaten te bereiken, mits de standplaats van de plant voldoende vochtig, warm en licht is. Zijn oorspronkelijke groeiplaatsen in de mangroven bossen duiden hier al op. Regelmatig net als de andere Hoya's bemesten met een goede kamerplantenmest en een royale pot met luchtige grond geeft prachtige gezonde planten. Hoya imperialis is beslist een soort die een grote verspreiding in de cultuur verdient.

HOYA PARVIFLORA WIGHT

In 1983 ontvingen we een plantje uit Amerika onder nummer F458. Het was duidelijk een van de kleinste Hoya's die we ooit gezien hadden. Opvallend waren de smalle lange blaadjes en de dunne stengeltjes. Meteen zoeken in de boeken! Nu is dat niet zo eenvoudig als het soms lijkt, dat heeft u inmiddels wel begrepen.

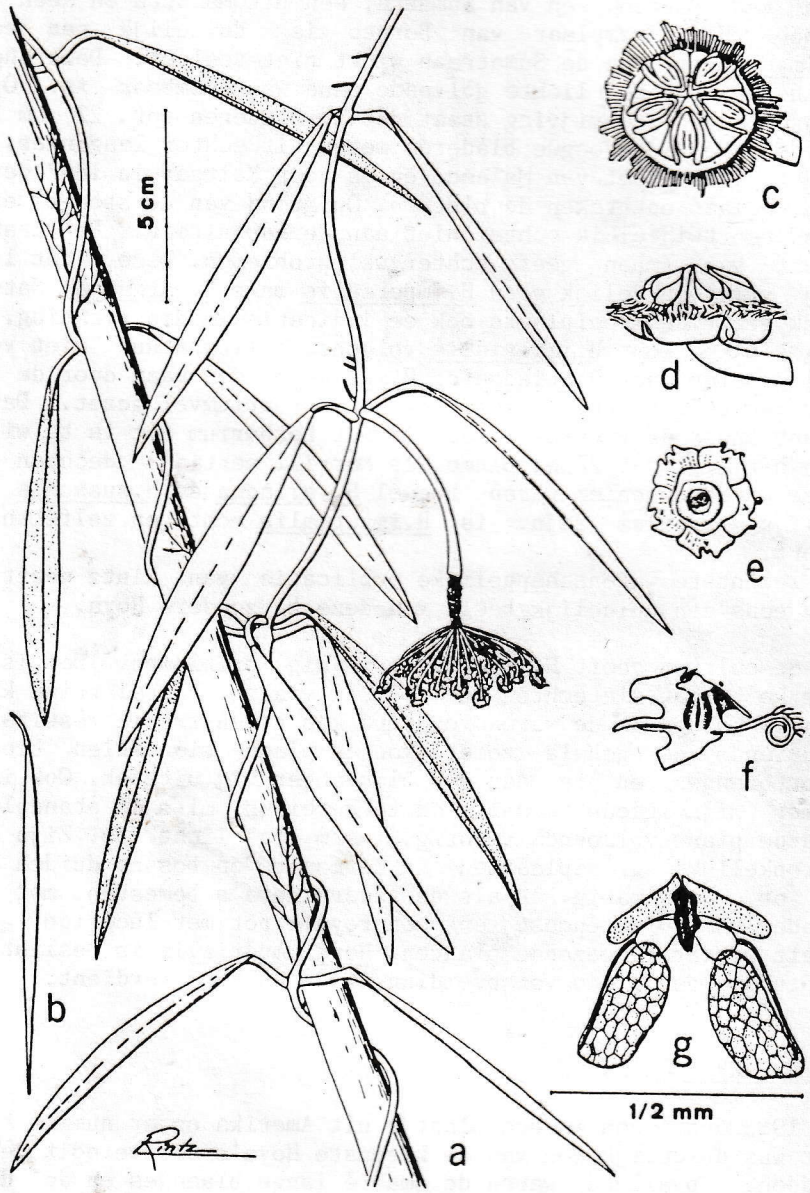

Hoya parviflora uit RINTZ, Malayan Nature Journal

Ten eerste was er geen land van herkomst bekend, ten tweede misten we de bloemen. Daarop hebben we echter niet lang hoeven wachten. Binnen een jaar zaten er twee kleine trosjes knoppen aan de plant. Het is dan echt spannend om het open gaan van de bloemen af te wachten. Toen eindelijk de kleine bloemblaadjes zich naar buiten toe oprolden kregen we een bijzonder en typerend bloemetje te zien.
Wij zagen bij deze plant nu direkt gelijkenis met de door RINTZ in zijn publicatie over de Maleisische Hoya's beschreven en afgebeelde Hoya parviflora.
Over deze soort konden we nog meer gegevens vinden in de diverse Flora's van Maleisie en India. Zo schrijft ROBERT WIGHT in CONTRIBUTIONS TO THE BOTANY OF INDIA (1834) voor het eerst over deze plant. Hij schrijft: Hoya parviflora, klimmend, glad, dunne stengels, bladeren vlezig, onder en boven dun toelopend, pedunculs slank bijne even lang als de bladeren, veel- en kleinbloemig, corolla glad, corona slippen breed ovaal zonder randen of omgekeerd hartvormig, binnen coronaslip toegespitst aanliggend op de toegespitste stempel.

Al snel ontstaat er verwarring over deze plant en een andere door Wight beschreven soort in WIGHT'S ICONES PLANTARUM INDIAE ORIENTALIS namelijk Hoya pauciflora. Dat het duidelijk om twee verschillende soorten gaat is alleen al aan de afbeelding van H.pauciflora in ICONES PLANTARUM plaat 1269 te zien en deze te vergelijken met de beschrijving van H.parviflora in CONTRIBUTIONS. Toch haalt men de planten door elkaar in o.a. HANDBOOK OF INDIAN FLORA waar onder H.parviflora zowel naar bovengenoemde beschrijving als naar die afbeelding wordt verwezen. Zo zijn deze soorten zelfs fout in INDEX KEWENSIS ,zie elders in deze nieuwsbrief, terecht gekomen.
KING'S FLORA OF THE MALAYAN PENINSULA vermeldt nog wat meer gegevens zoals licht terug gebogen bladranden, 2 tot 4 inch lange bladeren en 0.35 tot 0.75 inch breed. Veel bloemen 0.15 tot 0.25 inch doorsnede bijna wit. Daarentegen noemt KING de pedunculs kort en stevig en praat hij over ruwe beharing op de corollaslippen. RIDLEY schrijft in 1923 in zijn FLORA OF THE MALAYAN PENINSULAR grotendeels KING over. Alleen noemt hij als kleur rose-wit. Als laatste halen we dan RINTZ van stal die in MALAYAN NATURE JOURNAL sept.1978 een duidelijke harige ring beschrijft op de corolla.
Als we nu onze plant naast deze beschrijvingen zetten valt op dat de bloem identiek is aan die van RINTZ, en dus ook overeenkomt met KING en RIDLEY die welliswaar niet over een harenkrans maar toch in iedergeval over ruwe beharing praten. Typisch dat WIGHT daar niets over meldt. Zou hij alleen een slecht gedroogd

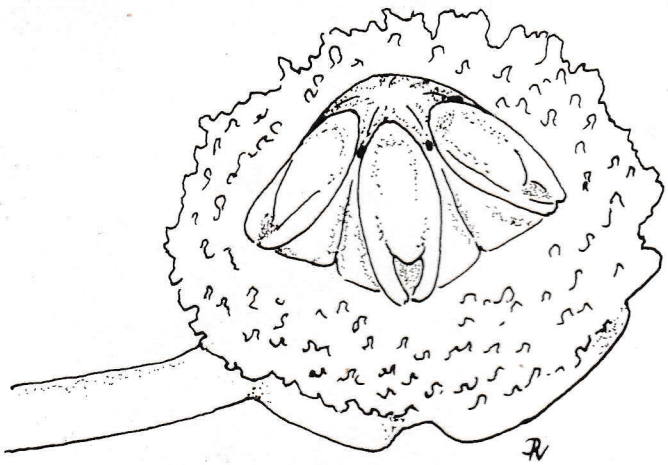

Bloem Hoya parviflora F458 (IPPS 267)

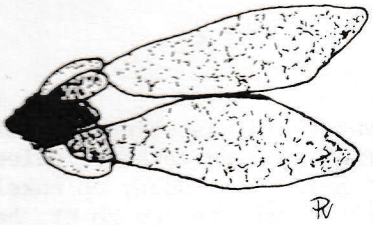

Pollinium

Hoya parviflora F458 (IPPS 267)

exemplaar hebben bekeken en dan zelfs nog niet goed gekeken hebben of behoort dit tot de variabiliteit van de soort? Onze plant heeft wel de lange slanke pedunculs van WIGHT die volgens KING weer korter zouden zijn. Dit kan zeker in de variabiliteit zitten.
Helaas zit noch in het Herbarium in Leiden noch in Utrecht een exemplaar van dit soort en moeten we met deze gegevens uit de literatuur voorlopig tevreden zijn. Toch denken wij dat er voldoende reden is om bij onze plant de naam H.parviflora op het etiket te vermelden en dat hebben we dus ook gedaan.

In de cultuur geeft de plant geen wezelijke problemen anders dan wortelrot bij te natte voeten. Daarom lijkt hij het juist ook goed te doen op een varenwortelstammetje. Een echte vlotte groeier is hij niet maar zeker wel een goede bloeier. Zeker is hij dus de moeite waard om uit te proberen, vooral voor al diegenen die voor zijn grote voorganger in dit artikel geen ruimte hebben.

RVD

Belangrijkste literatuur:
LINDLEY, EDWARD'S BOTANICAL REGISTER 1846
HOOKER, CURTIS'S BOTANICAL MAGAZINE tab.4397 1848
JOURNAL OF THE HORTICULTURAL SOCIETY 1850
REGEL, GARTENFLORA 1855
MIQUEL, FLORA INDIAE BATAVAE
BLUME, RUMPHIA vol.4 1848
MERRILL, RHUMPHIUS HERBARIUM AMBOINENSE 1917
R.WIGHT, CONTRIBUTIONS TO THE BOTANY OF INDIA 1834
R.WIGHT, ICONES PLANTARUM INDIAE ORIENTALIS
HANDBOOK OF INDIAN FLORA
KING'S FLORA OF THE MALAYAN PENINSULA
RIDLEY, FLORA OF MALAYAN PENINSULAR
RINTZ, THE PENINSULAR MALAYSIAN SPECIES OF HOYA in THE MALAYAN NATURE JOURNAL Vol.30 (3/4) sept.1978

Rhipsalissen in de Oude Wereld

De familie der cactussen heeft als verspreidingsgebied het hele Amerikaanse continent met uitzondering van de te koude delen. Buiten Amerika kunnen we ze niet in het wild vinden, op enkele uitzonderingen na. Dit zijn nu juist planten die men zo op het eerste gezicht niet tot de cactussen zou rekenen, maar daar botanisch natuurlijk wel thuis horen.
De groep van de epifytische cactussen heeft een geheel ander groeimilieu dan de overige familieleden. Ze behoren tot de onderfamilie Hylocereae en komen voornamelijk voor in tropische gebieden met een gemiddeld hogere neerslag. Het zijn epifytisch of halfepifytisch hangende, klimmende of slingerende planten met de neiging luchtwortels te vormen. Hoe hoger de luchtvochtigheid in de groeigebieden hoe meer luchtwortels de planten vormen.
De Hylocereae komen voor vanaf Florida, het Caraibisch gebied, geheel Midden-Amerika, Brazilie en aangrenzende gebieden.
Van de Hylocereae is één geslacht de oceaan overgestoken en heeft zich in de oude wereld gevestigd. Dit is het geslacht Rhipsalis, die nu voorkomt zowel in zijn Amerikaans verspreidingsgebied als in een aantal soorten in West Afrika, Zuid Afrika, Oost Afrika, Madagascar, de Comoren, Mauritius en Shri Lanka. Voornamelijk in gebieden met een hoge luchtvochtigheid gedurende het gehele jaar of een groot gedeelte hiervan.
Het geslacht Rhipsalis is groot en moeilijk te determineren. Het zijn gewoonlijk epifytisch groeiende planten, meest hangend, slechts in uitzonderlijke gevallen op de grond of rotsen groeiend. De stengels zijn zeer verschillend, rond, kantig of bladvormig. Aan een plant kunnen verschillende stengelvormen voorkomen bijvoorbeeld lange dunne stengels die ineens zeer korte takjes vormen al dan niet met klein borstelachtige doorntjes. Deze dimorfi of zelfs multimorfi maakt de determinatie juist zo moeilijk.
Bladachtig vergroeide stengels komen veel voor. Echte bladeren daarentegen niet. Wel zien we bij sommige soorten bij de areolen kleine schubben wat waarschijnlijk de resten van de bladeren zijn.
De areolen zijn het kenmerk van de cactussen in het algemeen. Het zijn de plaatsen waar de rudimentaire bladeren: de cactusdoorns zich bevinden. Dit zijn ook de groeipunten waar groei en bloeiknoppen zich ontwikkelen. Rhipsalissen hebben hier soms borstelachtige doorntjes zitten. Bij veel soorten zijn deze echter alleen in de nieuwgroei te zien en bij veel soorten ont-

breken ze geheel. Uit de areolen komen ook de bloemen, soms alleen aan het uiteinde van de stengels, bij andere soorten weer langs alle zijden.
De bloemen van Rhipsalissen zijn over het algemeen klein, soms maar enkele millimeters, tot bij de grote soorten 2 cm. doorsnee. De bloemen bezitten vele meeldraden en één stamper. De vruchten zijn ronde bessen met soms maar enkele zaden. De kleur van de vruchten is meestal wit, een enkeling is geel, roze of rood. Het vruchtvlees bevat een sterk kleverig sap. Uit een zaadje komt een kiemplantje dat in eerste instantie lijkt op dat van een zuilcactus met vaak een duidelijke bedoorning. Dit uiterlijk verdwijnt als het plantje gaat doorgroeien en meer de vorm van een volwassen exemplaar gaat aannemen.
De verspreiding van de zaden geschiedt voor het grootste deel door middel van dieren. Voor een deel door mieren en insekten, voor een ander deel door vogels. De opvallende kleverige bessen hebben een duidelijke overeenkomst met onze mistletoe ook wel maretak of vogellijm genoemd. Hieraan is dan weer de naam mistletoecactus te wijten.
Er zijn verschillende theorieën om te verklaren waardoor de Rhipsalissen in Afrika en Azie terecht zijn gekomen. Sommige zijn bijzonder fantasierijk zoals die dat zeelieden bij gebrek aan echte misletoe Rhipsalis takken meenamen voor hun kerst- en nieuwjaarsfeest. In dat geval zou de plant in maar enkele honderden jaren een grote ontwikkeling heben doorgemaakt. Ook in-

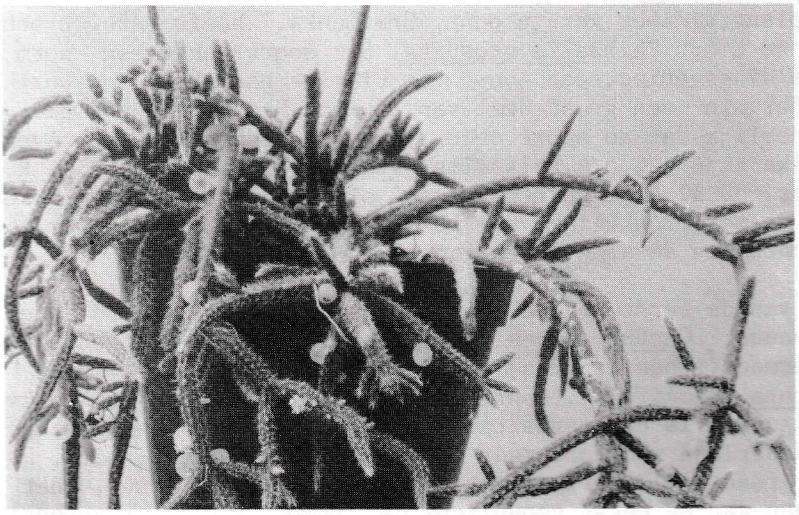

Rhipsalis horrida (Rauh, Madagascar 7555)

teressant klinkt de theorie dat de Rhipsalis misschien wel de voorouder is van alle cactussen en juist van Afrika naar Amerika is gegaan waar de evolutie van cactussen dus geheel omgekeerd van wat men veronderstelt heeft plaatsgevonden. Cactusliefhebbers, denk daar maar eens over na!
Aannemelijker is dat de planten 'bij toeval' uit Amerika zijn gekomen. Zoals bij ons na stormen weleens afgedwaalde canadese vogels worden waargenomen kan dat in Afrika ook gebeurd zijn met kustvogels uit het Caraïbisch gebied. Ook trekvogels zouden een rol hebben kunnen spelen. Er zou eens duidelijk onderzoek gedaan moeten worden naar de vogelsoorten die Rhipsalisbessen nuttigen en naar hun verspreiding. Ook zou het mogelijk kunnen zijn dat afgebroken boomtakken met epifyten de oceaan zijn overgedreven. We kennen namelijk nog zo'n vreemde migrant in Afrika: een Bromelia soort Pitcairnia felociana die zich eveneens in West-Afrika heeft gevestigd. De plant heeft geen bessen maar zeer fijn zaad. Een windverspreiding van deze soort is dus ook mogelijk. Toch heeft deze plant in Afrika geen groot areaal weten te veroveren, terwijl de Rhipsalissen met hun eetbare kleverige vruchten een groot verspreidingsgebied gekregen hebben. Ze zijn tot nu toe al gevonden behalve in West-Afrika in Ethiopie, Kenia, Moçambique, Transvaal en Madagascar. Van hieruit is een soort in Sri Lanka terecht gekomen.
Naar gelang de omstandigheden hebben zich allerlei vormen ontwikkeld, de een in een drogere omgeving met meer borsteldoorntjes de ander in wat vochtiger omgeving waar de planten doorgaans kaal, lang en dun zijn.
De plant die het verste punt, Sri Lanka, heeft bereikt behoort tot de soort Rhipsalis cassutha. Dit soort heeft een enorm verspreidingsgebied, dat loopt van Florida naar Peru in Amerika en verder in een groot deel van Afrika. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de soort onder vele synoniemen is beschreven. In Afrika zijn dat o.a.Rhipsalis aethiopica, R. comorensis, R.zanzibarica. Al deze vormen wijken slechts op kleine kenmerken af van de oorspronkelijke soortbeschrijving, zoals de kleur van de vruchten en de afmetingen van takjes en bloemen.

Een van de eerste namen voor een Rhipsalis soort is die van Linnaeus: Cactus parasiticus inermis, wat woekerende, onbeschermde (zonder doorns) cactus betekent. Nog ouder is de naam Cuscuta baccifera ,besdragend warkruid. Warkruid of duivelsnaaigaren is een parasitaire plant die ook in meerdere soorten in Nederland voorkomt maar tot de Winde familie behoort.
Op grond van de prioriteitsregel in de nomenclatuur, dat wil zeggen dat de eerst gepubliceerde namen geldig zijn tenzij de

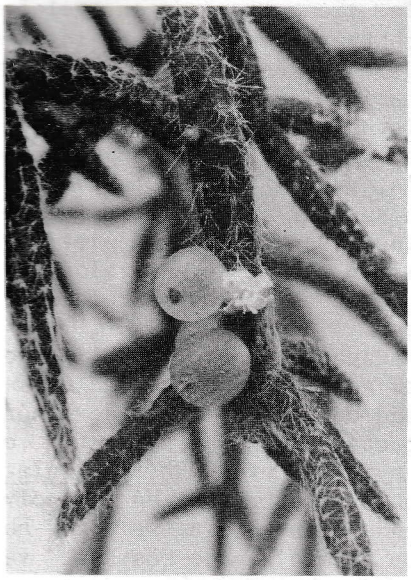

Rhipsalis horrida
(Rauh, Madagascar 7555)

onjuistheid hiervan bewezen is, moet het epitheton baccifera gehandhaafd blijven ten koste van cassutha aangezien het nu toch wel duidelijk is dat het om de zelfde soort gaat. Dus Rhipsalis cassutha moet dus voortaan Rhipsalis baccifera heten.

Onderzoek van de laatste jaren verricht door prof.dr.-W.Barthlott heeft een geheel nieuwe kijk op het geslacht opgeleverd. Zo blijken de soorten in de oude wereld polyploïd te zijn ,dat wil zeggen dat ze een veelvoudig aantal chromosomen paren bezitten, terwijl de Amerikaanse soorten diploïd zijn (twee stuks van ieder chromosoom).

Rhipsalis baccifera (Mill.)Stearn is een plant die rijk vertakt is met meest hangende takken. Hij groeit epifytisch in bomen en soms op rotsen en zelfs terrestrisch, op de grond. De planten kunnen tot meer dan 3 meter lang worden en bezitten meestal luchtwortels. De bloemen verschijnen aan de zijkanten van de stengels. De knoppen zijn groen, de bloemen geel-wit. De vruchten zijn bessen tot 8 mm groot, wit tot rosepaars van kleur. Een nauwkeurige beschrijving is nauwelijks te geven daar de soort door zijn groot verspreidingsgebied zo'n enorme variatiebreedte kent.
Rhipsalis fasciculata (Willd) Haw. was uit de literatuur bekend

van Brazilie en Madagascar. Enkele tientallen jaren geleden heeft de Zwitserse cactuskweker Zehntner de plant weer in levende lijve in Bahia, Brazilie gevonden en heeft Prof.Rauh in Madagascar aan de Oostkust bij Fenerive levend materiaal verzameld. Het is een epifytisch groeiende plant met ronde stengels die sterk met borstelharen bezet zijn en tot 5 m. lang kunnen worden. De bloemen zijn zeer klein, groenwit en de bessen zijn wit. Merkwaardig is dat de op Madagascar gevonden planten diploid zijn net zoals hun Braziliaanse soortgenoten en niet polyploid zoals de andere Rhipsalissen van de oude wereld. Dit duidt toch sterk op een direkte en niet verder ontwikkelde afstamming van de Braziliaanse planten.
Rhipsalis horrida Baker komt van Madagascar en vermoedelijk ook uit Zuid-Afrika. De onderzoekingen van Prof.Rauh hebben duidelijk gemaakt dat het hier inderdaad om een zelfstandige soort gaat en niet zoals de bekende cactusonderzoekers Britton en Rose stellen dat het slechts een synoniem van Rh.fasciculata betreft. De plant groeit uitsluitend terrestrisch en is polyploid. Het is een kleine uitstoelende plant die nauwelijks hoger wordt dan 20 cm. Ze groeit op rotsen aan de Oostkust van Madagascar. De stengels zijn sterk vertakt en zeer dicht met borstelharen bezet die een bruine tot witte kleur hebben. De bloemen zijn zeer klein maar vormen gemakkelijk bessen die doorschijnend wit van kleur zijn. Rauh heeft diverse vormen gevonden op Madagascar. Er is een hypothese over het ontstaan van deze soort. Alle Rhipsalissen zijn als zaailing sterk behaard en hebben een opgaande groeiwijze. Nu zou Rh.horrida ontstaan kunnen zijn uit zaad van Rh.baccifera en door de gegeven omstandigheden zoals terrestrische groei, groeiplaats en klimaat in dit juveniele stadium zijn gebleven. De gedrongen groei en de sterke beharing komen goed van pas op de zonnige droge groeiplaatsen en de plant heeft deze eigenschappen verder ontwikkeld om zich zo daar te kunnen handhaven.
Naast deze drie soorten zijn er nog meer Rhipsalissen uit de oude wereld beschreven maar deze kunnen zoals eerder is aangegeven waarschijnlijk allen als synoniemen van Rh.baccifera worden beschouwd.

HVD

Belangrijkste literatuur:
C.BACKENBERG, DIE CACTACEAE band 2
W.RAUH, KAKTEEN AN IHREN STANDORTEN
W BARTHLOTT, KAKTEEN
H.KRAINZ, DIE KAKTEEN

Index Kewensis

Willen we starten met een naamgevingsonderzoek van een bepaalde plantengroep dan moeten we als eerste weten welke soorten er van die groep beschreven zijn. Alle plantensoorten die tot 1965 officieel in een of andere publicatie zijn beschreven staan bijeen in de INDEX KEWENSIS. Dit standaardwerk omvat 15 banden en verscheen tussen 1895 en 1970 te Oxford. Ook staan hierin bijna alle Hoya en Dischidia namen die ooit ergens beschreven zijn. Achter de naam staat de eerste literatuurvermelding.
Aan deze Index hebben wij ook ons archiefsysteem opgehangen. De Index is een soort van inhoudsopgave voor onze literatuurregistratie in de computer. Wij zijn hiermee een zo compleet mogelijke literatuurvermelding bij alle soorten van deze geslachten aan het maken.
Zodra dit klaar is zal de lijst apart gepubliceerd worden maar u begrijpt dat het een enorme klus is die nog wel een enkel jaar in beslag zal nemen.
Om u alvast een indruk te geven van de hoeveelheid soorten die beschreven zijn zullen we in de komende Nieuwsbrieven de complete Index Kewensislijst van Hoya's en Dischidia's afdrukken. We doen dat in stukken omdat de hele lijst veel te lang is voor één Nieuwsbrief.
De tekst is letterlijk overgenomen uit de Index, ook de afkortingen van de literatuur staan daar zo in vermeld. Eventuele fouten zoals ik eerder in deze Nieuwsbrief heb vermeld bij de zogenaamde synonimie van H.parviflora en H.pauciflora zijn ook niet veranderd.
De lijst is een handig hulpmiddel om namen in te controleren op bestaansrecht en schrijfwijze. En als u de mogelijkheid hebt om eens in een botanische bibliotheek te kijken zult u van deze Index veel plezier hebben.

RVD

HOYA, R.Br., Mem.Wern.Soc.i.(1809) 26.
ASCLEPIADACEAE, Benth. et Hook.f,ii. 776.

Acanthostemma, Blume, Mus.Bot.Lugd.Bat.i.57.t.10 (1849).
Cathetostemma, Blume, l.c.t.59.t.13 (1849).
Centrostemma, Decne., Ann.Sc.Nat.Ser.II.ix.(1838) 271.t.12.
Cyrtoceras, Benn., pl.Jav.Rar.90.t.21 (1838).
Otostemma, Blume, Mus.Bot.Lugd.Bat.i.59.t.11 (1849).
Plocostemma, Blume, Rumphia.iv.30 (1848); et l.c.t.14 (1849).
Pterostelma, Wight, Contrib.39 (1834).
Schollia, Jacq.f., Eclog.Pl.i.5.t.2. (1811).
Sperlingia, Vahl., Skrivt.Nat.Selsk.Kiobenh.vi.(1810).113.
Triacma, Van Hass. ex Miq., Fl.Ind.Bat.ii.523 (1857).

acuminata, Benth.ex Hook.f., Fl.Brit.Ind.iv.53.- Reg.Himal.
acuta, Haw., Rev.Pl.Succ.4 = parasitica.
aeschynanthoides, Slechter, Engl.Jahrb.xl.Beibl.92,13 (1908).- Borneo.
affinis, Hemsl., Kew Bull.(1892) 126; Oliver, Hook.Icon.Pl.- xxiii.(1892)t.2247 B.- Ins.Salom.
africana, Decne, DC.Prod.viii.639 = Pterygocarpus abyssinicus.- Afr.trop.
alba, Kostell, Allg.Med.Pharm.Fl.iii.1084 = rumphii?
albens, Millers. ex Steud., Nom.ed.II.i.777 = parasitica.
albiflora, Zipp. ex Blume, Rumphia iv.33 - Java.
aldrichii, Hemsl., Journ.Linn.Soc.xxv.(1890) 355.- Ins.- Christmas.
alexicaca, Moon, Cat.pl.Ceylon 21 (1824): Asclepias alexicaca, Jacq.
amboinensis, Warb., Fedde Repert.Nov.Sp.iii.341 (1907).- Amboina.
amoena, Bakh.f., Blumea vi.380 (1950).- Java.
angustifolia, Traill, Trans.Hort.Soc.vii.(1830) 29 (sp.dub.).- China.
angustifolia, Elmer, Leafl.Philipp.Bot.x.3572 (1938) anglice.- Ins.Philipp.(Luzon).
angustisepala, Schlechter ex Elmer, l.c.3585 in obs., pro syn.:H.mindanaënsis.
anulata, Schlechter, K.Schum.et Lauterb. Nachtr.Fl.- Deutsch.Südsee 362.- N.Guin.
apiculata, Scheff., Ann.Jard.Buitens.i.(1876) 37.- N.Guinea.
apoda, S.Moore, Trans.Linn.Soc. Bot.ix.114 (1916).- N.Guin.

archboldiana, C.Norman, Brittonia ii.328 (1937).- N.Guin.
ariadna, Decne., DC.Prod.viii.635.- Ins.Amboin.
arnottiana, Wight, Contrib.37.- Reg.Himal.
attenuata, Christoph., Bull.Bishop Mus. Honolulu no.128.187 (1935).- Samoa.
australis, R.Br.ex Traill, Trans.Hort.Soc.viii.(1830) 28.- Austal.
arcuata, Bakh.f.

balansae, Constantin, Lecomte.Fl.Gén.Indo-Chine iv.136 (1912).- Indo-China (Tonkin).
bandaensis, Schlechter, Engl.Jahrb.xl.Beibl.92.13 (1908).- Ins.Molucc.
barbata, Spreng., Syst.i.843 = Tylophora barbata.
barracki, Horne ex Baker, Journ.Linn.Soc.xx.(1883) 369 = australis.
bella, Hook.,Bot.Mag.t.4402.- Burma.
benquetensis, Schlechter, Philipp.Journ.Sci.i.Suppl.301 (1906).- Ins.Philipp.
bilobata, Schlechter, l.c.- Ins.Philipp.
bicarinata, A.Gray, Proc.Am.Acad.v.(1861-62) 335 = australis.
billardieri, Decne., DC.Prod.viii.636 = australis.
brunoniana, Wight, Contrib.37 = coriacea.
bonii, Costantin, l.c.140.- Indo-China (Tonkin).
bordenii, Schlechter, l.c.302.- Ins.Philipp.
brooksii, Ridley, Kew Bull.1925.85.- Sumatra.
browniana, Koorders, Koorders-Schum.Syst.Vere.i.Fam.248.5 (1911).- Java.
bulusanensis, Elmer, Leafl.Philipp.Bot.x.3575 (1938) anglice.- Ins.Philipp. (Luzon).
burmanica, Rolfe, Kew Bull.1920. 313 - Burma.
buruensis, Miq., Ann.Mus.Bot.Lugd.Bat.iv.141.- Ins.Buru.

cagayanensis, Schlechter ex Elmer, l.c.3583. in obs. pro syn.:H.megregorii.
calycina, Schlechter, Engl.Jahrb.1.125 (1913).- N.Guin.
camphorifolia, Warb., Perkins Frag.Fl.Philipp.i.129.- Ins.- Philipp.
campanulata, Blume, Bijdr. 1064 (: Physostelma wallichii).
carnosa, R.Br., Merr.Wern.Soc.i.(1809) 27.- As. et Austral.- trop.
carnosa, R.Br., Prod.460 = australis
cardiophylla, Merrill, Philipp.Journ.Sc.1920 xvii.310 (1921).- Ins.Philipp.(Dinagat).
caudata, Hook.f., Fl.Brit.Ind.iv.60.- Malacca.

cavaleriei, Leveillé, Fl.Kouy-Tchéou 42 (1914-15).- China (Kweichau).
celebica, Bourl., Handl.Fl.Ned.Ind.ii.440 (: Cyrtoceras micranthum). Celebes.
chinensis, Traill. in Trans.Hort.Soc.vii.(1830) 27 = carnosa.
chlorantha, Rechinger, Fedde Repert.Nov.Sp.y.131 (1908).- Samoa.
chloroleuca, Schlechter, Engl.Jahrb.1.121. (1913).- N.Guin.
ciliata, Teijsm. et Binn., Cat.Hort.Bog.129.- Ins.Buru.
ciliata, Elmer, l.c.3577 . anglice.- Ins.Philipp.(Mindanao).
cinnamomifolia, Hook., Bot.Mag.t.4347.- Java.
citrina, Ridley, Journ.As.Soc.Straits.lxxxvi.300 (1922).- Penins.Mal.
clandestina, Blume, Rumphia iv.32.- Java.
coccinea, Hort.ex Lem., Fl.des Serres Sér.I.iv.(1848) 310 = cinnamomifolia.
cochinchinensis, Schult., Syst.vi.52.- Cochinch.
collina, Schlechter, l.c.111.- N.Guin.
collyrioides, Teijsm.et Binn., Cat.Hort.Bog.130.nomen.- Ins.- Celebes.
cominsii, Hemsl., Ann.Bot.v.(1891) 505; et in Hook.Icon.Pl.- xxiii.(1802) t.2248.- Ins.Salom.
coriacea, Blume, Bijdr.1061.- Malaya.
coriacea, Lindl., Bot.Reg.(1839) t.18 = multiflora.
coriacea, Zoll. ex Miq., Fl.Ind.Bat.ii.519 = zollingeriana.
corona-ariadnes, Blume, Rumphia iv.31 = H.ariadna.
coronaria, Blume, Bijdr.1063.- Malaya.
crassicaulis, Elmer ex Merrill, Enum.Philipp.Fl.Pl.iii.352 (1923) in obs. pro syn.; Elmer Leafl.Philipp.Bot.x.3579 (1938) descr.angl.- Ins.Phiilipp.(Luzon).
crassifolia, Rutley, fourn.As.Soc.Straits lxi.30 (1912).- Penins.Mal.
crassifolia, Haw, Suppl.Pl.Succ.8 = carnosa.
crassior, Hochr., Candollea vi.480 (1936).- Samoa.
crassipes, Turcz, Bull.Soc.Nat.Mosc.xxi.(1848) I.261.- Java.
cumingiana, Decne, DC.Prod.viii.636.- Ins.Philipp.
curtisii, King et Gamble, Journ.As.Soc.Beng.lxxiv.II.563 (1908).- Penins.Mal.

dalrympliana, F.Muell, Rep.Burdek.Exped.16 = australis.
darwinii, Loher, Gard.Chron.1910.xlvii 66.- Ins.Philipp.
dasyantha, Tsiang, Sunyatsenia iii.174 (1936).- China (Hainan).
densifolia, Turcz., Bull.Soc.Nat.Mosc.xxi.(1848) I.261 = cumingiana.
dictyoneura, K.Schum., K.Schum.et Lauterb. Nachtr.Fl.- Deutsch.Südsee 362.- N.Guin.

dimorpha, F.M.Bailey, Queensl.Agric.Journ.m.156.- N.Guin.
diptera, Seem, Bonplandia ix.(1861) 257; Fl.Vit.163.- Ins.Fiji.
dischorensis, Schlechter, Engl.Jahrb.l.116 (1913).- N.Guin.
diversifolia, Blume, Bijdr.1064.- Burma; Malaya.
dodecatheiflora, Fosberg, Lloydia 1940.iii.118.- Melanes.-
(Ins.Santa Cruz).
dolichosparte, Schlechter, Beih.Bot.Centralbl.xxxiv.11.13
(1916).- Celebes.

edeni, King ex Hook.f., Fl.Brit.Ind.iv.53.- Reg.Himal.
eitapensis, Schlechter, l.c.109.- N.Guin.
elegans, Boerl., Handl.Fl.Ned.Ind.ii.440 (:Cyrtoceras
elegans).- Borneo.
elegans, Kostel., Allg.Med.Pharm.Fl.iii 1084 = rumphii?
elliptica, Hook.f., Fl.Brit.Ind.iv.58.- Malacca.
elmeri, Merrill, Univ.Calif.Publ.Bot.xv.258 (1929).- Borneo.
engleriana, Hosseus, Notizbl.Bot.Gart.Berlin iv.315 (1907).-
Siam.
epedunculata, Schlechter, l.c.133.- N.Guin.
erythrostemma, Kerr., Kew Bull.1939. 460.- Burma (Tennasserim);
Siam.
esculenta, Tsiang, Sunyatsenia iii.176 (1936): H.diversifolia.
esquirolii, Léveillé, Fedde Repert.xi.298 (1912).- China
(Kweichau).
eugenioides, Schlechter ex Elmer, Leafl.Philipp.Bot. x.3588
(1938) in obs.nomen.- Hab?
excavata, Teijsm.et Binn., Tijdschr.Nederl.Ind.xxv.(1863) 406.-
Malaya.
exilis, Schlechter, Engl.Jahrb.l.121 (1913).- N.Guin.

finlaysonii, Wight, Contrib.38.- Singapore.
filiformis, Rechinger, Fedde Repert.Nov.Sp.v.132 (1908).-
Samoa.
fischeriana, Warb., Perkins Frag.Fl.Philipp.i.129.- Ins.-
Philipp.
flagellata, Kerr., Hook.Ic.Pl.xxxv.t.3407 (1940).- Siam.
flavescens, Schlechter, l.c.112.- N.Guin.
flexuosa, Spreng., Syst.i.843 = Tylophora flexuosa.
forbesii, King et Gamble, Journ.As.Soc.Beng.lxxiv.II.574
(1908).- Penins.Mal.
formosana, Yamazaki, Journ.Jap.Bot.xliii.223 (1968).- Taiwan.
fraterna, Blume, Rumphia iv.32.- Java
fungii, Merrill, Lingman Sc.Journ.xiii.68 (1934).- China
(Hainan).
fusca, Wall., Pl.As.Rar.i.68.- Reg.Himal.
fuscomarginata, N.E.Brown, Kew Bull.1910. 278.- Hab.?

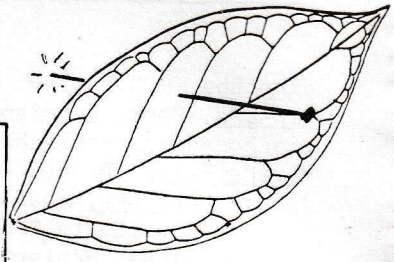

INTERNATIONAL ASCLEPIAD SOCIETY

AIMS OF THE SOCIETY

The International Asclepiad Society came into being in 1976, to bring together anyone interested in growing and studying members of the plant family *Asclepiadaceae*. This is a large group of plants, but inevitably interest has centred around the succulent or xerophytic species belonging to *Stapelia, Caralluma, Huernia, Trichocaulon* (and the other stapeliads), *Ceropegia, Brachystelma, Hoya,* etc.

JOURNAL

All members of the society receive the journal 'Asklepios' which is issued three times a year. The aim is to publish information on Asclepiads which might otherwise be inaccessible to the collector. Articles range from discussions of cultivation problems, through travelogues to plant descriptions and detailed accounts of flower structure, and so on. We have always aimed to illustrate as many species as possible, so that each issue of 'Asklepios' contains numerous line drawings, black and white photos and coloured plates, all of a high quality, enabling plant identifications to be carried out. The material included is a mixture of original work and articles reprinted from often obscure sources, usually with comments and observations from members.

Back numbers of the journal are available and further details can be obtained from either the Secretary or Membership Secretary.

PLANT BANK

Most of the interesting succulent Asclepiads are unobtainable from commercial suppliers, so the society aims to provide members with living material. There are regular offerings of plants and unrooted cuttings from the Plant Bank to supply authentic material to members.

SEED DISTRIBUTION

There is also an annual seed list, which is probably the world's finest source of Asclepiad seed. It brings together seed donations from many of the best collections around the world, as well as much field collected seed. In this way, our collections have been greatly enriched over the years, and the range of species in cultivation has been significantly increased.

SLIDE BANK

The society has a Slide Bank containing several hundred slides which members can use as a reference to aid in plant identifications.

FURTHER INFORMATION

For further information about the society and its activities please contact one of the following officials:

Membership Secretary: Mrs. M. Thompson, 10 Moorside Terrace, Drighlington, Bradford, BD11 1HX, England.

Secretary: Mr. L. Delderfield, 136 Chantonbury Road, Burgess Hill, West Sussex, England.

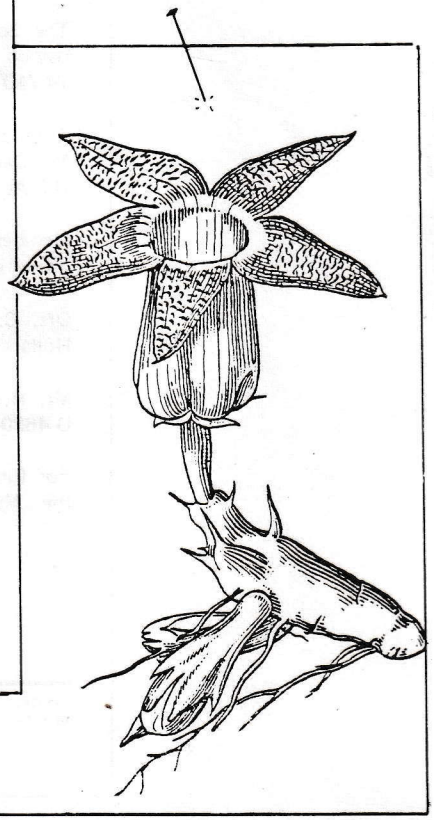

MEMBERSHIP

Membership of the International Asclepiad Society is open to anyone interested in Asclepiads.

Please complete the application form attached to this leaflet, and return it with the appropriate remittance to the Membership Secretary, Mrs. M. Thompson, 10 Moorside Terrace, Drighlington, Bradford BD11 1HX, England.

For Ordinary membership the annual subscription is £8.00.

Associate membership is available for £2.00. This is open to any member of the household of an Ordinary Member. An Associate Member has access to all facilities, but does not receive the journal.

The Society has a **Giro Account** to assist members paying subscriptions; Giro Account Number 14 710 4009.

American Members may send subscriptions to Mr. Dana Craig, 67 Hill Street, Norwood, Ma. 02062, U.S.A.

Members in Europe may send their subscriptions to one of our Continental Representatives:

Drs. C. Boele, Schultestraat 68, 9406 NG Assen, Holland.

Mr. H. Broogh, Am Beisenkamp 78, Wattenscheid, D 4630 Bochum 6, W. Germany.

For further details about Membership please contact the Membership Secretary, Mrs. M. Thompson.

Cover: *Caralluma distincta* E.A. Bruce, from 'Hook, Icon. Pl.', 35: t3415, 1940, drawn by Stella Ross-Craig.

NIEUW!!

De MASTERHANGPOT van Vastill!

Een bijzonder fraaie plastic hangpot met een geperforeerde bodem waaronder een waterreservoir zit. Door de brede vorm en goede lucht-water huishouding is dit een prima Hoya-pot. Bij ons verkrijgbaar in vijf maten, kleur bruin, inclusief ophanghaak. Hij is nog voordelig ook!

14 cm	doorsnede	f 1.25
16 cm	"	1.50
18 cm	"	2.00
20 cm	"	2.75
24 cm	"	3.50

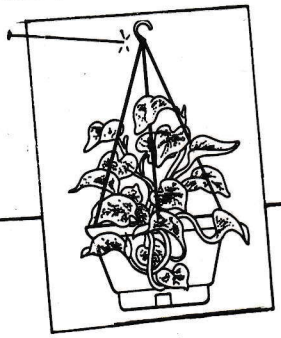

De nieuwe zaadlijst 1987 van succulenten en tropische planten is uit. Deze kan gratis worden aangevraagd. Ook is er een nieuwe lijst van materialen verschenen waarin alle potten, grondsoorten, meststoffen en gewasbeschermingsmiddelen staan vermeld. Eveneens gratis aantevragen.!

BLOEMEN- EN PLANTENTUIN VAN DONKELAAR
Laantje 1, 4251 EL Werkendam
tel. 01835-1430

In de volgende Hoya Nieuwsbrief mei 1987, onder andere meer over twee Philippijnse Dischidia's :<u>Dischidia lívida</u> en <u>Dischidia ruscifolia</u>, een onderzoek naar <u>Hoya rumphii</u> van Java en een nieuwe <u>Nopalxochia</u>.